-బీనాదేవి

అతడూ-ఆమె

ఏ౦జరం బతుకుకి అలవాటుపడిపోయిన చిలకలా-
బలం లేని అడుగుల్తో-
చెయ్యని నేరానికి శిక్ష అనుభవించవలసిన మనిషిలా-
కుర్చీ అంచున-
భయం భయంగా కూర్చింది-ఆమె.
ఆమె కాళ్లముందు - ద్వారం లోంచి పడుతున్న
సాయంకాలం ఎండ-దేముడు పరచిన బంగారు
చాపలా ఉన్నా-
ఆమె చూపులో
దేముడు ఉన్నాడన్న నమ్మకం కంటే-
లేడన్న భయమే కనిపిస్తుంది.
ఊపిరి సలపని మనిషిలా — ఆమె — ఒక్కసారి —
గుండెల నిండా ఊపిరి పీల్చుకొని-పైట-రెండో
భుజం మీద కూడా కప్పుకొని-
ఎదురు కుర్చీలో ఉన్న అతనివేపు -
వికృతమైన పెళ్ళికూతురు-
అందమైన పెళ్ళికొడుకు-వేపు చూసినట్టు-
భయంగా-బాధగా
చూసింది ఆమె-తనుఅతి అందంగానే-ఉన్నా

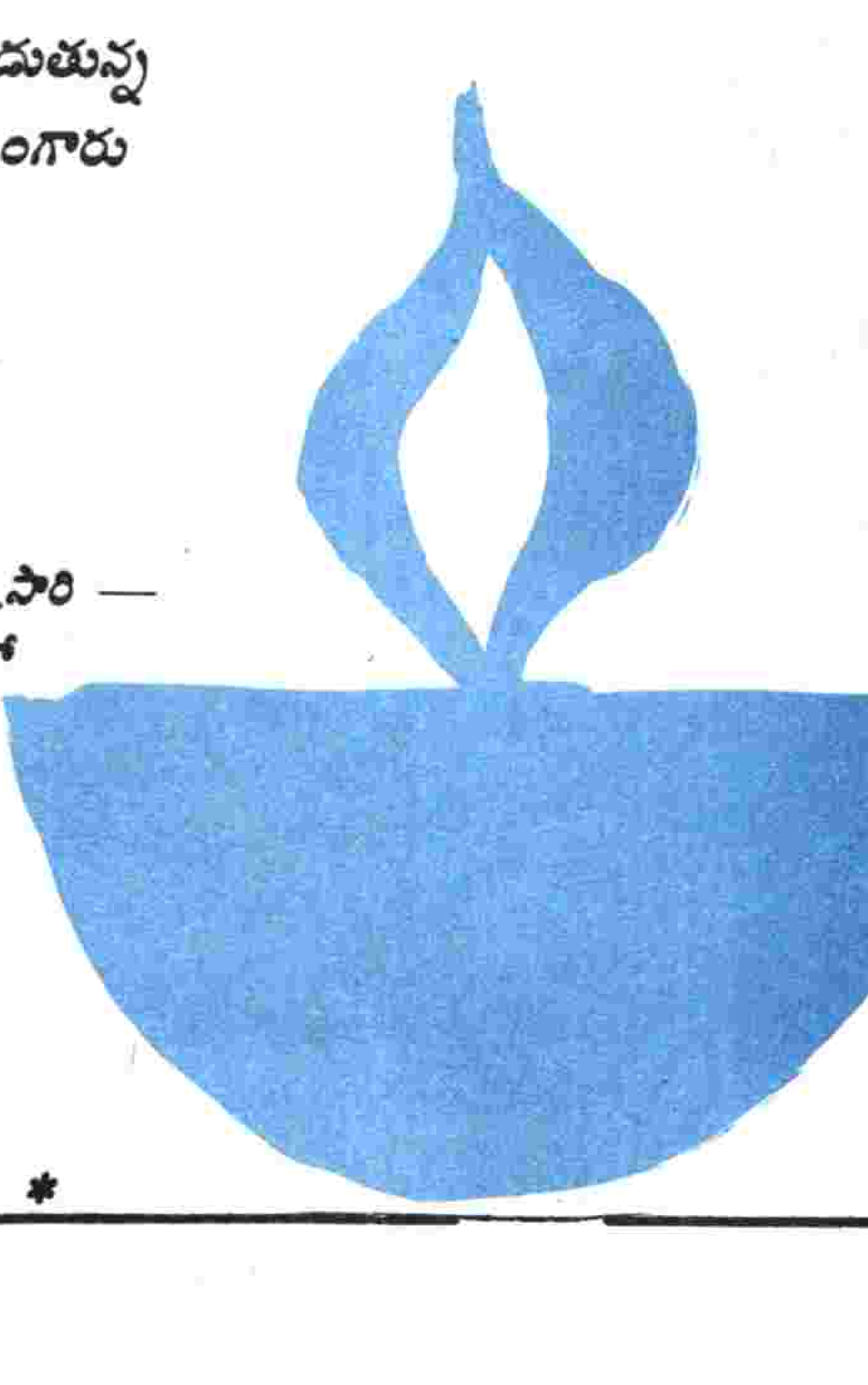

ఎదురు కుర్చీలో కూర్చున్న అతను-
జీవితమంతా తప్పు చేసి-
దేముడు లేడని కనుక్కున్న మనిషిలా-
నిర్లక్ష్యంగా- నిర్భయంగా ఉన్నాడు.
మనిషి కళ్ళల్లో కొంచం నీరసం కనిపించినా-
తనకు ముప్పైనిళ్లు పెరిగిన - బలం వంట్లోనూ-
సత్తువ మనసులోనూ-ఉన్నాయి.
అతను-ఆమెని పరిశీలనగా చూసేడు.
"వెలిసిపోయిన వెన్నెల బొమ్మలా ఉంది"
అనుకున్నాడు.
నమంగా ఆ మాటలే అన్నాడు-వాళ్ళు మొదటి
సారి-పార్టీలో కలుసుకున్నప్పుడు-ఇందిరని
చూపిస్తూ.
"పాపం-ఆమె భర్తని ఉరితీసేసేరు-రాజకీయ
నేరానికి" జవాబు చెప్పింది ఆమె.
పసిపాప మీద మంచి - కారు పోనిచ్చినవాడిలా-
తనని తానే క్షమించుకోలేనన్న-బాధతో-
చూసేడు అతను
"పాపం-ఆమె గర్భిణి కూడా" అతని చూపుని
చూడకుండానే-అన్నాదామె.
తను-అన్న మాటలను - భగవంతుడు కూడా-క్షమిం
చడు- అన్న బాధతో-
"నేను - మాటలు వచ్చిన మృగంలా కనిపించడం లేదూ?"
తనకు తానే శిక్ష వేసుకుంటూ - ఆమెవేపు - ప్రార్థనా
పూర్వకంగా చూస్తూ - అడిగేడు.

* * *

"తెలియక చేసిన తప్పుకి - ఎవరేం అంటారు?
పాపం - ఆవిడ భర్త బతికి ఉన్నప్పుడు - వెన్నెల బొమ్మే -
ఇప్పుడు - వెలిసిపోయింది" - అతి మృదువుగా - క్షమిం
చేసింది - ఆమె.
ఆవిడ క్షమే -అతని బాధని పెద్దది చేసింది.
"పాపం - ఆవిడకి పుట్టబోయే - బిడ్డకి - పుట్టేసరికే
తండ్రి ఉండడు - దురదృష్టవంతురాలు" సానుభూతితో
అన్నాడు - అతను.
"ఆవిడ అలా అనుకోవడం లేదు. పిల్లని - తండ్రి
అడుగుల్లో నడిపిద్దామని ఆమె కోరిక - కడుపులో -
కారుచిచ్చు ఉన్నా-
ఆమె నిండుకొండ
నేలని అగ్నిపర్వతం" అన్నాదామె.
"ఆవిడకు - నేను చెయ్యగల ఉపకారం - ఏమన్నా -
ఉందా" అర్థించేడు.
"ఆత్మాభిమానం గల మనిషి - తనకు ఎవ్వరి సాయం -
అక్కర్లేదంటుంది.
తన తోవలో నిప్పులు పొయ్యని ప్రతివాళ్ళూ
తనకు సహాయం చేసినట్టే అంటుంది"
"ఆవిడ దేవత - చెయ్యెత్తి దణ్ణం పెట్టాలి" అన్నాడు-
అతను - మనసులో సాష్టాంగపడుతూ.
ఈ సంఘటన కొన్ని సంవత్సరాల కింద జరిగినా -
అతనికి సుస్పష్టంగా గుర్తుకు వచ్చింది.

* * *

ఆమె కాళ్ళ ముందు బంగారు వాన కొంచెం పొడుగైంది.
గోడ గడియారం చప్పుడు - వాళ్ళ గుండెల్లో - సమ్మెట
పోట్లులా ఉన్నాది.
బాధతో నిండిపోయిన వాళ్ళ గుండెలు - మాటలు
మరిచిపోయి - మూగవైపోయేయి.
ఏమనాలో-తోచక- అతను ఇబ్బందిగా - కదిలేడు
కుర్చీలో
గడియారం గంట కొట్టింది.
ఎక్కడో - కళ్ళు విడని - వీధి కుక్కపిల్ల - తల్లి కోసం
ఏడిచింది.
ఏదో మాట్లాడాలి - కాబట్టి
"ఎలా ఉన్నావ్?"
అతనే అడిగేడు.
ఆమెని అతను ఎప్పుడూ అలాగే పలకరిస్తాడు. కాని ప్రతిసారి
అలా పలకరించినప్పుడు - అతని కంఠస్వరంలోనో - ముఖ
కవళికలలోనో - ఎంతో కొంత మార్పు ఉంటుంది.
ఇప్పటి పలకరింపులో కంఠస్వరం - అతని అలాటి
కంఠస్వరంతో - అది వరకు -అతను ఒక్కసారే పలకరించేడు.
అప్పుడు ఆమె తెల్లని ఆసుపత్రి పక్కమీద పడుకొని ఉంది.
పరుపు మీద - నిలువెత్తు దంతం బొమ్మలా వుంది.
గోడలు తెలుపు.
మీద తిరుగుతున్న ఫేన్ తెలుపు.
వెలుగుతున్న ట్యూబ్‌లైట్ తెలుపు.
చుట్టూ ఉన్న మనుషుల బట్టలు తెలుపు.
అప్పుడే మత్తుమందు నుంచి కోలుకుంటున్న - ఆమెకు - వచ్చిపోయి-
తెల్ల మేఘాల దొంతర్ల మధ్య చిక్కుకుపోయినట్టు - అనిపించింది.
కాని వెంటనే - పక్కని వేలాడుతున్న రక్తపు సీసాను చూసి
జడుసుకుంది.
సమంగా - అదే టైముకి - అతను భగవంతుళ్ళా- "ఎలా ఉన్నావ్?"
అని పలకరించేడు. ఆ పలకరింపులోని - ఆప్యాయతా -
అభిమానం - గౌరవం - ఆమె ఇప్పటి వరకూ మరిచిపోలేకపోయింది.
ఇప్పటి - పలకరింపులో కూడా - మళ్ళీ అదే - ఆప్యాయత -
అభిమానం - గౌరవం - తను బతికి ఉన్నన్నాళ్ళూ - ఎన్నాళ్ళు
బతుకుతుందో తెలియకపోయినా - మరచిపోలేనివి -
భయపడి కళ్ళు దించుకొంది.
"బాగానే ఉన్నాను" - అప్రయత్నంగా చెప్పిన ఆమె జవాబు -
మీద హెలికాప్టర్ చప్పుళ్ళో - కరిగిపోయింది.
ఆ హెలికాప్టర్ నుంచి - భగవాన్! ఒక బాంబు పడి - తను
చచ్చిపోతే - ఎంత బాగుండును - అనుకుంది ఆమె.
"రేపు లేని మనిషిని నేను
చల్లని చావే నాకు కన్నతల్లి వొడి
భగవాన్!
ఇలా కొంచం - కొంచం - ఎందుకు చంపుతావ్ నన్ను?
కిందటి జన్మలో
ఏ పురుగుల పువ్వుల్తో పూజించేనో!
ఏ నిప్పుల నైవేద్యం పెట్టేనో
నా పూజల ఫలం -
నా నోముల పంట -
ఇలా పెను పళ్ళచక్రాల మధ్య -
కోసుకుపోవడమే కాబోలు"
కనిపించని దేముణ్ణి - తిట్టడానికైనా - ఆమెకు ఓపిక లేకుండా
పోయింది.
తను లారీ కింద పడిపోయినట్టూ - లారీ చక్రాలు
తనమీదే నిలబడిపోయినట్టూ - బాధ పడుతోంది - ఆమె.
'దీన దయాళూ...
ఏమిటి నీ క్రూరలీల...?
ఏ మండే ఎడారిలో
ఏ రగిలే గుండంలో
ఇంకిపోయేయి - నా కన్నీళ్ళు?"
అని భయంతో వణికిపోయింది.
పువ్వులాటి హృదయం - ఆమెది
రెండేళ్ళ కిందట - ఆమె కారు 'రివర్స్' చేస్తున్నప్పుడు - తన కూతురి
ఆటబొమ్మ - చక్రం కింద పడి పగిలిపోతే - రోజల్లా కన్నీళ్ళు - ఆపు
కోలేకపోయింది.
ఇప్పుడు - తన హృదయం - ఎండి - బండబారిపోయింది.
రేపటికి, ఒక వ్యక్తి నిండు ప్రాణాలు పోతాయి.
తన కూతురు అనాధ - అయిపోతుంది.
కాని బతుకులో -
తనకి కావలసిన మనిషిని -
ఆఖరుసారి కలుసుకున్నప్పుడు -
ఆడడానికి మాటా -
కార్చడానికి కన్నీరూ -
కరువైపోయేయి ఆమెకు.
అతనిది ఎప్పుడూ నిండుగుండే -
బాలభానుడిలా ప్రశాంతంగా - గంభీరంగా -
ఎప్పుడూ ఉండగలడు అతను -
ఆఖరికి "నిన్ను రేపు ఉరి తీస్తారు" అని ఎవరైనా చెప్పినా -
అతని చిరునవ్వు చెరగదు.
కాని అంతటి ధైర్యశాలి - ఒక్కసారి గాఢంగా నిట్టూర్చేడు -
ఆమె దైన్యం చూసి.

ఆ నిశ్వాస - ఆమె చెంపకు - కాలనాగు బుసలా - తగిలింది.
ఆమె కళ్లు ఎత్తి అతన్ని చూసింది.
అతను - కిటికీ లోంచి - ముస్తాబైన పెళ్ళికూతురులా
ఉన్న పూలమొక్క వేపు చూస్తున్నాడు.
రెండు పెద్ద తెల్ల - పువ్వుల్లో - పుట్టుకొస్తున్న బంగారు
మొగ్గల్లా - రెండు బంగారు పిచ్చికలున్నాయి.
అతనికి బంగారు పిచ్చికలంటే ఎంతో ఇష్టం.
రెండేళ్ల కిందట - తన పుట్టిన రోజుకి - తను వేసిన
బంగారు పిచ్చికల పెయింటింగ్ - ఆమెకు ఇస్తూ
"నీకు బంగారు పిచ్చికని చూస్తే ఏమనిపిస్తుంది"
అని అడిగేడు.
"తీరుతున్న కోరిక" అంది ఆమె సున్నితంగా.
అతను బంగారు పిచ్చికల్ని - చూస్తే - ఆనందించకుండా
ఉండలేడు.
కాని ఇప్పుడు మాత్రం - అతని ముఖంలో - ఆనందం
లేదు సరికదా - లోతు తెలియని గాంభీర్యత - కనిపిస్తోంది.
అతనిలో ఏ చలనమూ లేదు.
తన గురించి అంత బాధ పడుతున్నాడా - అని భయపడింది ఆమె.
"కొంపతీసి - అతని గురించేనా అంత బాధా?" అన్న
తలపు రాగానే - భయంతో వణికిపోయింది.
అకస్మాత్తుగా నిద్రలోంచి లేచినవాడిలా - అతను
"ఎలా ఉంది నీ కూతురు" అని చిరునవ్వు నవ్వుతూ
అడిగేడు.
ఆమె తుళ్ళిపడింది.
తన కూతుర్ని - అతను ఎప్పుడూ యశోద అనే అంటాడు.
ఇదివరకు - ఒక్కసారే - అన్నాడు "ఎలా ఉంది నీ
కూతురు?" అని.
అప్పుడు ఆమె ఆస్పత్రిలో పురుడు పోసుకుంది.
అప్పుడు - అతన్నీ - ఆమెనూ కూడా - 'కండిష
నల్ బెయిల్' మీద వదిలేరు - జెయిల్లోంచి.
ఆస్పత్రిలో పురిటి మంచం మీద - కలకీ, వాస్తవానికీ
మధ్య స్థితిలో - ఆమె ఉన్నప్పుడు - నిశ్శబ్దంగా నీడలా
నడచి వచ్చి - తన కాళ్ళవేపు నిలబడి - "ఎలా వుంది
నీ కూతురు?" అని అడిగేడు.
"ఉయ్యాల్లో ఉంది - చూడండి " అంటున్నప్పుడు
ఆమె చెంప మీద ఒక కన్నీటి ముత్యం మెరిసింది.
"నేను చూస్తాలే. కాని తన కూతురు ఎలా ఉందో - తల్లే
చెప్పగలదు" నవ్వుతూనే అన్నాడు. కాని ఆ
మాటలు- అతను నవ్వులాటకి అన్నవి కావని -
అతను అన్నది అతను నమ్ముతున్నాడని - అతని
కంఠస్వరంలో ధ్వనించింది.
"రేపు చెప్తా" అంది - ఏమనాలో తోచక.
అతను ఉయ్యాల వేపు నడిచివెళ్ళి - పిల్లని రెప్ప వెయ్యకుండా - చూసేడు.
"గుళ్ళో దీపంలా వుంది. యశోద అని పేరు పెట్టు"
అన్నాడు.
అతను ఎవ్వర్నీ ఏదీ కోరడు. అడగందే సలహా ఇవ్వడు.
అలాంటి అతను - కోరక - కోరక - ఒక్క కోరిక
కోరేడు. అతని కోరిక - ఆజ్ఞగా తీసుకుంది.
కూతురికి 'యశోద' అనే పేరు పెట్టింది.
ఆలోచనల్లోంచి - ప్రస్తుతానికి వచ్చి -
అతని ప్రశ్నకి జవాబుగా - "స్కూల్లో వెయ్యాలి"
అంది.
"స్కూళ్ళూ - చదువులూ - నిరుద్యోగాలూ ఎప్పుడూ
ఉన్నవే. ఎలా ఉంది యశోద?" తరచి అడిగేడు.
ఆమె మొదటిసారి - అతని దగ్గర నిజం దాచింది.
'యశోద - కనిపించని తండ్రి కోసం - బెంగ పెట్టుకొని
- మంచం పట్టిందన్న నిజం భరించరానిది.
"ఎప్పుడూ ఒక్కటే అల్లరి. పుస్తకాల్లో బొమ్మలు
ఎంత చూసినా - తనివి తీరదు - ఆ పిల్లకి" - ముఖం
పక్కకు తిప్పుకొని - రహస్యం చెబుతున్నట్టు -
అతి మెల్లగా అనగలిగింది.
"చివరి క్షణాల్లో కూడా - ఒక అమాయకను
ప్రాణిని మోసం చేయిస్తున్నావా? అబద్ధం
ఆడక తప్పని పరిస్థితిలో పెడుతున్నావా?
భగవాన్!" మనసులో ప్రార్థించింది.
"యశోద పెద్దయ్యేక ఏమిటి చెయ్యాలను
కుంటున్నావ్?" ఉత్సాహంగా అడిగేడు.
"న్యాయం - ధర్మం - నిజం కోసం నిలబడాలని
నా కోరిక" అంత పెద్దగా అన్నందుకు - తానే
ఆశ్చర్యపోయింది.
"తథాస్తు" కళ్లు మూసుకొని అన్నాడు.
ద్వారంలో ఎండ రెండో గోడ వరకూ
పాకింది.

* * *

అంతవరకూ - మూలని కుర్చీలో కూర్చొని
వీళ్లవేపు చూడకుండా - కిటికీలోంచి
బైటకు చూస్తున్న- మూడో మనిషి - దేముడి గుడిలో జోళ్ళతో నడవవలసినందుకు
చింతిస్తున్నవాడిలా - అతని దగ్గరకు చప్పుడు కాకుండా నడిచి వచ్చి - సిగరెట్టు ఇచ్చి -
లైటరు వెలిగించేడు.
అతను సిగరెట్టు వెలిగించుకున్నాక - ఆ మూడో వ్యక్తి "సార్ - నన్ను - రాక్షసుడు ...
" వాక్యం పూర్తి చెయ్యలేకపోయేడు.

రెండు ఆత్మలు ఒకటైనట్టు అతనూ, ఆమే పెనవేసుకుపోయేరు.

ఆ మూడో వ్యక్తి- చప్పుడు కాకుండా వరండాలోకి నడిచి వెళ్ళి - సిగరెట్టు అంటించేడు.

ఎక్కడో వానపాము వెక్కి ఏడుస్తున్నట్టు అనిపించింది అతనికి.

* * *

తర్వాత కొంత సేపటికి ఆమే - ఆ మూడో వ్యక్తీ - జెయిల్ ఆవరణలో నడుస్తున్నారు.

"మీరు క్షమిస్తే ... " తల వంచుకొని నడుస్తున్న అసిస్టెంట్ జెయిలర్ (ఆ మూడో వ్యక్తి) అన్నాడు.

ఆమె నడుస్తూనే అతని వేపు చూసింది. ఆశ్చర్యంగా, సర్వనాశనం అవుతున్న ఆమెని అతను కోరగలిగింది - ఏమిటా - అన్నది ఆమె ఆశ్చర్యం.

"మీ వార్ని రోజూ చూస్తూనే వున్నాను" భక్తితో అన్నాడు అతను.

నిశ్శబ్దంగా - అతనివేపు చూస్తూ - నడుస్తూనే వుంది - ఆమె.

"ఈవేళ మిమ్మల్ని చూడగలిగేను" సగం కోరిక తీరినవాడిలా అన్నాడు.

ఆమె నడుస్తూనే వుంది.

"మీ ఎడ్రసు ఇస్తే మీ యశోదని చూడడానికి వస్తాను - రేపు"
అప్రయత్నంగా ఆగింది ఆమె.
రేపు
అతనికి - అంటే ఆమె భర్తకి ఉరితీస్తారు.